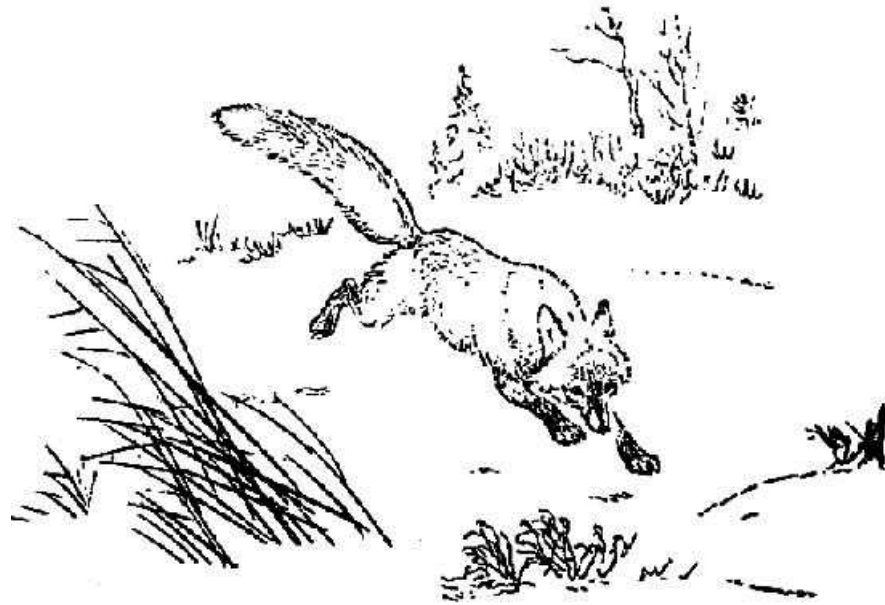

חכמת החיה

מסיפורי הצייד
ג. סקרביצקי

חיה בעלת פרווה אדמונית. שועל! הוא
נעמד כמו חתול, כאילו כיוון, קפץ וחפר
בשלג ברגליו הקדמיות. אחר כך שוב
קפץ, הסתכל סביב ודילג עוד פעם. הוא
צד עכברי שדה.
ירדנו מהתלולית והתחלנו להתקרב אל

כעשרים קילומטר הסתובבנו יחד עם סבא
פאחומיץ' בשדות ולא מצאנו ציד. כבר
איבדתי תקווה כשפאחומיץ' פתאום סימן
לי בידו. ניגשתי אליו והסתכלתי בכוון בו
הוא הצביע.
רחוק, בשדה מושלג הסתובב משהו חי.
"הנה הוא, היקיר שלי, מחפש עכברים!"
אמר הזקן בשמחה.
הוצאתי משקפת מהתיק שלי והסתכלתי.
ממש לפני, על השלג הנקי, הסתובבה

החיה משני צדדים. לא התכוונו להפחיד אותנו אלא רק להפריע לו בציד עכברים. במקרים כאלה השועל לא מתרחק מאוד אלא עובר לסבך שיחים הקרוב וממתין שם עד שהאורחים בלתי קרואים יעברו, ואחר כך חוזר וממשיך את הציד המופרע. כך גם היה עכשיו. כשהשועל הרגיש בנו הוא קפץ, בלי פחד רץ אל קבוצת העצים הקרובה והסתתר ביניהם. תוך רבע שעה היינו כבר בשולי היער. "נו, עכשיו מהר" ציווה פאחומיץ'. הוצאנו מהשקים שלנו חבילות של חוטים ארוכים עם סמרטוטים צבעוניים תפורים עליהם. כל אחד קשר קצה החוט שלו לשיח והלכנו, כל אחד לצד אחר, לאורך

שולי היער, פרשנו את החוט וחיברנו לשיחים ועצים. החוט עם הדגלונים נפרש בשוליים, סביב החורשה הקטנה. "האם רק יספיק לנו החוט בשביל להקיף את כל החורשה?"
החבילה שלי נעשתה קטנה יותר ויותר אם כל צד. "אוי, הוא לא יספיק!"
אך כששחררתי את עשירית המטרים האחרונה של החוט שמעתי מולי צעדים בשלג ומולי, מאחורי השיחים, הופיע פאחומיץ'.
"הספיק!" אמרנו שנינו בבת אחת וקשרנו את קצוות החוט זה לזה.
"פאחומיץ', אולי איחרנו? כבר חשוך מדי כדי לירות" אמרתי בפחד.

"היום לא נטריד אותו" ענה הזקן "נעשה
זאת מחר. ועכשיו נלך ללון בכפר."

"שמע פאחומיץ', ואם הוא יצא בלילה
מהמעגל?"
הזקן צחק.

"אל תדאג. אחרי שפרשנו דגלונים - סוף!
לא שועל ולא זאב יעבור דרך שרשרת
הדגלונים."

"הרי בלילה הם לא יראו אותם."
"אכן, בלילה החיה לא רואה. אמנם לא
רואה אבל מריחה באפה. וזה לא ריח של
היער אלא של בן-אדם, והחיה מפחדת"
הזקן קרץ בחיוך "הוא יהיה שלנו,
החביב!"

הלכנו ללון בכפר הקרוב. בדרך חשבתי:
"כולם חושבים שהשועל הוא חיה נבונה

וערומה, ואיזה שכל זה, אם כל כך קל
לרמות אותו? סביב החורשה פרשנו חוט
עם סמרטוטים והשועל ישב בתוך המעגל
כל הלילה ויחכה עד שנבוא בבוקר לצוד

אותו."

למחרת, עם האור הראשון היינו כבר בקצה היער.

"נו איגור, אל תבייש אותי" אמר לי בשקט פאחומיץ' "לך ליער ותעמוד במרחק של כעשרים מטר משרשרת הדגלונים. אני אלך ליער מהצד השני. אלך מולך ואתחיל לשרוק. כשהשועל ישמע את השריקה יתחיל ללכת סביב לשולי היער, לראות האם אין במקום כלשהו מעבר חופשי בין הדגלונים. אז תירה, אבל אל תמהר." פאחומיץ' נעלם אחרי העצים. נעמדתי ליד עץ אלון גדול. התחילו לעבור דקות של המתנה, המוכרות לצייד בלבד. כך עברה חצי שעה.

פתאום נשמעה דריכה כלשהי. השלג נפל מהשיחים. גם אני נרעדתי, הרמתי את הרובה. תכף מהחורשה תופיע החיה.. עוד שנייה.. נשימתי נעצה מהתרגשות. הנה, הנה יקפוץ.. הענפים זזו והופיע ראשו של פאחומיץ'. "אז מה, החמצת את השועל?" שאל בחומרה. "איך החמצתי? הרי הוא לא הופיע!" פאחומיץ' פרש את ידיו בחוסר אמון. "איך זה - לא הופיע? לאן הוא נעלם? עברתי את כל היער." הוא נענע בראשו "אלך עוד פעם." פאחומיץ' שוב נעלם בין העצים. אך מהר

ואז הבנתי הכל. השועל נדד ביער ובכל
מקום נתקל בשרשרת הדגלונים. איך
לצאת מהמצב הזה? השועל פתר את
הבעיה הקשה בדרכו שלו. חפר בשלג
מנהרה תחת הדגלונים, זחל בתוך השלג
תחת "המקום המסוכן" וברח לשדה.
חזרנו מהציד בידיים ריקות. השועל
הערים עלינו. רמאי! ואיך הערים עלינו?
בדרכו שלו, בחכמת החיות!

מאוד קרא לי. ניגשתי אליו. הזקן עמד
ממש בשולי החורשה.
"תראה איגור מה המציא השועל שלנו!"
אמר והצביע על השלג.
התקרבתי אליו. עקבות השועל הובילו
לשולי היער, אבל לא התקרבו לשרשרת
הדגלונים, אלא נפסקו כחמשה עשר מטר
לפניה.
במקום הזה התרוממה ערמה של שלג,
כאילו השועל התחפר לתוכה ושם נשאר.
פאחומיץ' ראה איך שהשתוממתי והצביע
על השוליים.
הסתכלתי: כעשרה מטר אחרי הדגלונים
נראתה ערמת שלג דומה וישר ממנה
נמשכו עקבות השועל ישר לשדה.